

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Marie Turkové v právní věci **žalobkyně: R. L.**, zastoupena JUDr. Alžbětou Prchalovou, advokátkou, se sídlem Brno, Dřevařská 25, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 59 Az 222/2004 - 21 ze dne 17. 2. 2005,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností napadá rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 59 Az 222/2004 - 21 ze dne 17. 2. 2005, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 3361/VL - 10 - 08 - 2004 ze dne 8. 12. 2004. Tímto rozhodnutím žalovaného byla stěžovatelčina žádost o udělení azylu podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zamítnuta jako zjevně bezdůvodná.

Stěžovatelka ve své kasační stížnosti tvrdí, že je sice pravdou, že nebyla pronásledována, jak vyžaduje § 12 zákona o azylu, ale když se obrátila v zemi svého původu se žádostí o pomoc na policejní orgány, tak se jí žádné pomoci nedostalo. To stěžovatelka dává do souvislosti s provázaností policejních orgánů s mafií. Stěžovatelka má důvodné obavy o svůj život a o svoji rodinu, má strach z pronásledování ze strany věřitelů své matky

a její případ je případem hodným zvláštního zřetele podle § 14 zákona o azylu. Z tohoto důvodu stěžovatelka navrhuje, aby napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Stěžovatelka též žádá o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné, přitom poukazuje na to, že azyl není univerzálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, byť surovým, hrubým a těžce postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel, a stěžovatelčina tvrzení obsažená v kasační stížnosti nejsou důvodnými.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka poukazovala v průběhu správního řízení na potíže, které spočívaly v tom, že majitel obchodu, v němž byla prodavačkou, po ní požadoval úhradu manka, které bylo v prodejně zjištěno. Stěžovatelka se obracela na policejní orgány se žádostí o pomoc před vyhrožováním ze strany majitele obchodu, ty se však problémem odmítly zabývat. Jiné problémy stěžovatelka neuváděla. Žalovaný dospěl ve správním řízení k závěru, že stěžovatelka neuváděla žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, že byla ve své vlasti pronásledována za uplatňování politických práv a svobod, a neuváděla žádnou konkrétní obavu pro případ svého návratu do země původu, kterou by bylo možno považovat za odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo zastávání určitých politických názorů. Stěžovatelčina žádost tak byla jako zjevně nedůvodná rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 12. 2004 zamítnuta. Z obsahu soudního spisu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka proti rozhodnutí žalovaného podala žalobu, v níž vyjadřovala svůj nesouhlas s rozhodnutím žalovaného a namítala porušení § 12 a § 14 zákona o azylu i procesních předpisů; ve své argumentaci se přitom omezila na výčet jednotlivých ustanovení správního řádu. Krajský soud v Ostravě žalobu zamítl, neboť dospěl k závěru o důvodnosti aplikace § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, porušení procesních ustanovení správního řádu v řízení před žalovaným neshledal. Rozsudek byl stěžovatelce doručen dne 14. 3. 2005.

Stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatelka podle celkového obsahu kasační stížnosti namítá, že splňuje podmínky pro udělení tzv. humanitárního azylu a že tuto otázku krajský soud posoudil nesprávně, tato námitka při nejvyšší míře příznivosti posouzení obsahu žaloby i kasační stížnosti odpovídá té, kterou, byť ve velmi obecné rovině, stěžovatelka uplatnila ve vztahu k žalovanému již v řízení před krajským soudem, a kasační stížnost je tak podávána přípustně.

Nejvyšší správní soud tedy napadený rozsudek krajského soudu přezkoumal v rozsahu kasační stížnosti a v mezích řádně uplatněného kasačního důvodu (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel (v tomto případě stěžovatelka) neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod (písm. a/), nebo že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě,

jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště (písm. b/).

Pokud stěžovatelka v průběhu správního řízení setrvala na konstataci důvodů, pro které o azyl požádala, směřujících výlučně k obavám ze soukromé osoby (majitele obchodu, v němž pracovala), pak tato tvrzení objektivně neshledala o tom, že by mohla být v zemi svého původu pronásledována za uplatňování politických práv a svobod, ani že by měla odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Stěžovatelka neuvedla, že by hodlala uplatňovat politická práva, že by jí v tom bylo bráněno a že by dokonce byla za jejich uplatňování pronásledována. Stěžovatelka rovněž nepoukázala na skutečnosti, které by jakkoli mohly odůvodnit její případné obavy z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Vymáhání finančního vyrovnání údajného manka takovým pronásledováním nemůže být ani při nejextenzivnějším výkladu, jenž by Nejvyšší správní soud byl připraven aprobovat. V takovém případě tedy byly důvody k aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Posoudil-li tuto právní otázku Krajský soud v Ostravě shodně, pak v tomto jeho posouzení Nejvyšší správní soud nezákonnost neshledává. Dospěl-li přitom krajský soud k závěru, že aplikace § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu byla důvodná, neměl se samostatně zabývat splněním podmínek podávaných z § 12 až § 14 zákona o azylu - a neměl tak ostatně činit ani žalovaný. Pokud totiž nebyly s ohledem na stěžovatelčinu tvrzení učiněná v průběhu správního řízení samostatně posuzovány důvody podle § 12 zákona o azylu, toliko bylo shledáno, že stěžovatelka neuvedla ničem, co by svědčilo o tom, že by být jen mohla být vystavena pronásledování, jak má na mysli § 12 zákona o azylu, což je závěr pro aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu dostačující, nebylo důvodu posuzovat splnění podmínek podávaných z § 14 zákona o azylu, a krajský soud tak ani nečinil. Pro rozhodování žalovaného o udělení azylu z důvodu předvídaného v § 14 zákona o azylu je určující závěr o neexistenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Tyto důvody však při zamítnutí žádosti s odkazem na § 16 odst. 1 písm. g) zákona samostatně zjišťovány nejsou, a proto žalovaný ani krajský soud nepochybili, pokud se jimi vůbec nezabývali. Neměla-li být a nebyla-li tato otázka posuzována, pak nemůže být důvodnou stěžovatelčina argumentace, že podmínky podávané z § 14 zákona o azylu jsou v jejím případě splněny.

Ze shora uvedeného důvodu Nejvyšší správní soud stěžovatelčinu kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl. Za této procesní situace se již nezabýval žádostí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. února 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu